

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2001-2002

18 april 2002

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, MEDIA EN SPORT

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de financiering van het leenrecht

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het inpassen van musicals in het podiumdecreet of in het muziekdecreet

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de aanwending van de bijkomende middelen voor de podiumkunsten sinds de begroting 2001

Vraag om uitleg van de heer Dominiek Lootens-Stael tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over anderstalige voorstellingen in de KVS en de gemeenschapscentra

Commissie voor Cultuur, Media en Sport

Donderdag 18 april 2002

VOORZITTER : De heer Jos Stassen

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.14 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de financiering van het leenrecht

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de financiering van het leenrecht.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, we hebben in deze commissie al vele malen gedebatteerd over het auteursrecht en het kunstenaarsstatuut. Dit zijn nog altijd nationale bevoegdheden die het cultuurbeleid vaak doorkruisen omdat in sommige gevallen middelen in andere kanalen terecht komen door nationale maatregelen.

Dit is echter een heel specifiek geval. Zoals bij zoveel dingen in het auteursrecht – denk maar aan de billijke vergoeding voor wat de muziek betreft – zijn we ook al een tiental jaar zoet om het leenrecht uitgevoerd te krijgen. Op het ogenblik dat de Europese richtlijn werd opgesteld, had de Vlaamse Gemeenschap al maatregelen genomen om op een andere manier te voorzien in de middelen voor het leenrecht, namelijk via een krediet op de begroting van de Vlaamse Gemeenschap ten belope van 3,7 miljoen euro. De Vlaamse overheid staat in voor een systeem van leenrechtvergoeding aan de auteurs. Hier is net voor het Paasreces nogal wat consternatie over ontstaan.

Het koninklijk besluit dat men dienaangaande wil opstellen, voorziet in een vrijstelling voor de bibliotheken. Dat is gemakkelijk te verklaren door het feit dat de Franse Gemeenschap de bibliotheken gratis wil houden. Het is dan niet verstandig dat er op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap in kredieten wordt voorzien om dat leenrecht aan auteurs te betalen.

Mijn eerste vraag is : wat is de houding van de Vlaamse overheid ten aanzien van het plan van de nationale overheid om de bibliotheken van het leenrecht vrij te stellen ? De heer Blanpain, voorzitter van de Vereniging van Educatieve en Wetenschappelijke Auteurs, heeft terecht gewezen op het grappige aspect van het vrijstellen van de bibliotheken. Hij zei dat dit hetzelfde is als het verkeersreglement niet toe te laten passen op de verkeerswegen. Waar wordt er behalve in de bibliotheken nog uitgeleend ? Waar wordt het leenrecht op van toepassing ?

Mijn tweede vraag gaat veeleer over de Vlaamse plannen met de 3,7 miljoen euro. Er is immers nogal wat consternatie over ontstaan. De heer Blanpain heeft over de verdeling van dit bedrag bezwaren geopperd, met name over de uitsluiting van zekere categorieën van auteurs, waaronder de wetenschappelijke. Hoe zal men dat subsidiesysteem regelen ? Het zal immers een subsidiesysteem worden als men de bibliotheken vrijstelt. De vraag is of het geld alleen naar Vlaamse auteurs gaat. Als ik me niet vergis, werd Denemarken op de vingers getikt omdat het alleen Deense auteurs wilde subsidiëren.

Ik las in de pers dat het niet meer gaat om het verdelen van de 3,7 miljoen euro op basis van het leenrecht, maar veeleer over een gestuurde subsidie aan Vlaamse auteurs aan een bepaald soort werken, en bovendien alleen maar aan levende auteurs.

Vandenbossche

Is er al enig zicht op de wijze waarop de kredieten voor het leenrecht, die in de begroting zijn opgenomen, zullen worden verdeeld? Voor zover ik heb begrepen, zou dit via een decreet gebeuren. Wat is de houding ten aanzien van het koninklijk besluit? Hierin staat dat bibliotheken worden vrijgesteld van het leenrecht. Over de basisstelling dat dit geen meerkost mag betekenen voor de bibliotheken of de ontleners en dat er geen drempel mag worden ingebouwd voor iemand die lid wenst te worden van een bibliotheek, daarover zijn we het eens. Ik verwijs daarbij naar het decreet dat we hebben goedgekeurd. De vraag is echter of zo'n koninklijk besluit wel mag worden uitgevaardigd waarbij de zaak enigszins in het belachelijke wordt getrokken. Waarop moet het leenrecht dan wel nog van toepassing zijn indien de bibliotheken worden uitgesloten?

Wat is de houding van de Vlaamse overheid over de verdeling van die 3,7 miljoen euro en over de voorwaarden die daaraan zouden worden gekoppeld? Daartegen is verzet van ondermeer de Vereniging van Wetenschappelijke Auteurs.

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de voorzitter, de Vlaamse regering had beloofd de kosten ten laste te nemen. Indien de bibliotheken principieel worden uitgesloten, heeft het leenrecht dan nog een basis? Mijn reactie was dezelfde als die van de heer Vandenbossche. Ik weet dat ik hem de taak kan toevertrouwen de lastige vragen te stellen. *(Gelach)*

De voorzitter : Wat we steeds hadden vermoed, wordt nu bevestigd. Na de Gentse waterzooi, de Brusselse kiekens. *(Gelach)*

Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik wens in de eerste plaats te zeggen dat ik verheugd ben dat de eerste drie vragen vrij algemeen zijn. Dit is in tegenstelling tot de vloed van vrij specifieke bemerkingen die de afgelopen maanden op me af zijn gekomen.

Mijnheer Vandenbossche, door een representatieve steekproef in de openbare bibliotheken en rekening houdend met ondermeer de regionale spreiding en de plattelandsvertegenwoordiging, kan een overzicht worden gemaakt van het leengedrag van

boeken in Vlaanderen. Op langere termijn zal aan het Vlaams Centrum voor Openbare Bibliotheken worden gevraagd om software te ontwikkelen die deze registratie onmiddellijk mogelijk maakt. Op korte termijn vertrekken we van een telling die territoriaal representatief gespreid is. Dit gebeurt met de bestaande informatiemiddelen. Heel wat bibliotheken kunnen reeds snel een lijst printen van de werken die werden uitgeleend in bijvoorbeeld 2001.

Als principe werd aangenomen dat de subsidie voor ontleende boeken wordt verdeeld tussen auteurs en uitgevers a rato van 70 percent voor de eerste groep en 30 percent voor de tweede. Om de sociale rechtvaardigheid van de subsidiëring te waarborgen, zal een systeem van beneden- en bovengrens worden ingevoerd. Dit gebeurt om te vermijden dat alle subsidies naar een kleine groep uitgevers en auteurs zouden gaan. Dat houdt in dat er op basis van een aantal steekproeven een correctie wordt toegepast op de concrete telling. Ik ben nog steeds van plan om voor het einde van dit jaar de leenvergoeding uit te betalen. Naar aanleiding van de begrotingscontrole werd het bedrag dat voor 2002 oorspronkelijk was ingeschreven, verminderd. We hebben er rekening mee gehouden dat we nog in de voorbereidingsfase zitten en dat we nu al enkele maanden ver in 2002 zitten.

Ik wil u ook mijn standpunt geven in verband met het plan van de federale overheid met betrekking tot het leenrecht. Het leenrecht, als uitvloeisel van het auteursrecht, is inderdaad een federale materie. Niemand kan nochtans ontkennen dat het leenrecht cultuurpolitieke implicaties heeft. Dit vindt trouwens zijn weerslag in de auteurswet. Die wet bepaalt dat de koning bepaalde instellingen die door de overheid zijn erkend of opgericht, van betaling van de leenvergoeding kan vrijstellen, zij het na raadpleging van de gemeenschappen en, in voorkomend geval, op hun initiatief.

Het voorstel van de federale overheid om de bibliotheken van betaling van de leenvergoeding vrij te stellen, is het resultaat van het jongste overleg op 15 maart tussen de kabinetten van premier Verhofstadt, minister van Justitie Verwilghen, de minister van Cultuur van de Franse Gemeenschap Miller en mijn eigen kabinet. Ik heb echter nog niet het ontwerp van KB ontvangen waarin minister Verwilghen het voorstel uitwerkt. Het voorstel gaat inderdaad over de vrijstelling van de bibliotheken.

Ik ben steeds principieel voorstander geweest van de laagdrempeligheid van de bibliotheken en wil geen bijkomende drempel creëren door de biblio-

Anciaux

theekgebruiker een leenvergoeding op te leggen. Toch wil ik voldoen aan de rechtmatige noodzaak een vergoeding te geven aan de auteurs. De middelen die zijn ingeschreven op de begroting zullen hiervoor worden aangewend.

Laat mij wel duidelijk stellen dat ik met deze middelen een cultuurbeleid ten aanzien van de auteurs en uitgevers wil voeren. Dit betekent een geëigend beleid met cultuurpolitieke accenten. Ik heb ervoor geopteerd de middelen niet aan te wenden in een derdebetalerssysteem, waarbij de Vlaamse Gemeenschap in plaats van de bibliotheekgebruiker of bibliotheek de leenvergoeding betaalt.

De regeling die momenteel wordt uitgewerkt, krijgt het karakter van een subsidiesysteem waarbij het ontlenen van boeken in de openbare bibliotheken weliswaar als referentie wordt gebruikt. Deze regeling moet echter duidelijk worden onderscheiden van het leenrecht in de auteursrechtelijke zin van het woord, waarvoor vooralsnog de federale overheid, en meer bepaald de minister van Justitie, bevoegd is.

Doordat de federale overheid in een vrijstelling voor de betaling van een leenvergoeding zou voorzien, kan de laagdrempeligheid van de bibliotheken behouden blijven. Door een nieuw subsidiesysteem uit te werken waarbij het aantal ontleningen als referentie wordt gekozen, wil de Vlaamse Gemeenschap voldoen aan de noodzaak om een vergoeding te geven aan de auteurs en de uitgeverijen.

Mijnheer Vandenbossche, het bedrag van 3,7 miljoen euro wordt dit jaar inderdaad verlaagd. Op jaarbasis blijft dat bedrag echter behouden. Op uw concrete vraag over de uitsluiting van de wetenschappelijke auteurs zou ik er mij gemakkelijk van kunnen afmaken door te zeggen dat dit een federale bevoegdheid is. Ik werk een systeem uit binnen het kader van het letterenbeleid. De wetenschappelijke auteurs passen daar niet in. Ik wil een tegengewicht geven. Een groot deel van die wetenschappelijke auteurs hebben gepubliceerd in officieel dienstverband, en werden vaak ook gesubsidieerd door de gemeenschap. Dan is het de vraag of hetzelfde systeem moet worden toegepast. Maar vanuit de invalshoek van het cultuurpolitiek beleid denk ik niet dat ik verantwoordelijkheid draag voor die wetenschappelijke auteurs. Misschien moet dit veeleer binnen het wetenschappelijk onderzoek worden gesitueerd.

Denemarken werd veroordeeld omdat dat land een en ander beperkte tot de eigen nationaliteit. Het is echter nooit mijn bedoeling geweest om dit te beperken tot Vlaamse auteurs. Ik heb steeds gezegd dit te bekijken in het kader van een cultuurpolitiek, en mijn cultuurpolitiek is vanzelfsprekend gericht op het Nederlandse cultuurgebied, dus Nederland en Vlaanderen samen. Men kan me dus moeilijk verwijten dat ik deze weg volg : ik bekijk dit vanuit een perspectief van cultuurbeleid, niet vanuit een auteursrechtelijk perspectief. De verantwoordelijkheid voor dit laatste aspect is nog steeds federaal. Mijnheer Vandenbossche, u zult begrijpen dat ik het vanuit mijn visie op een actief cultuurbeleid heb over levende auteurs. Ik heb al eerder uitspraken gedaan wat dit betreft.

Dan kom ik tot mijn opinie over het KB. We moeten de dingen zeggen zoals ze zijn. Op federaal vlak zou men al jarenlang de federale richtlijn hebben moeten concretiseren. Dat werd jarenlang tegengehouden omdat de Franse Gemeenschap dit niet wenste. Er kan geen federaal akkoord zijn zonder het akkoord van de Franse Gemeenschap. Ik begrijp dus niet dat de auteurs hun pijlen ook op mij richten. Dat vind ik allemaal niet zo erg, maar wij concretiseren een eigen beleid en vangen op die manier deels het niet tot stand komen van een federaal beleid – wegens de houding van de Franse Gemeenschap – op. Dat er in het KB een vrijstelling komt van het leenrecht voor de bibliotheken kan ik dus alleen maar toejuichen. Ik vind dat het federale vlak zijn bevoegdheid op die manier voor een groot deel uitholt, maar daar heb ik ook geen problemen mee. Die vrijstelling moet wel worden gegeven, precies om tegemoet te komen aan een van onze bekommernissen. Wij willen namelijk niet dat de toegangsdrempel tot de bibliotheken wordt verhoogd. Dat dit initiatief dan belachelijk is, zou ik niet durven te stellen : buiten de openbare bibliotheken gebeuren er toch nog heel wat andere ontleningen.

Het systeem bestaat erin dat we op dit ogenblik een aantal steekproeven doen en op basis van die representatieve steekproeven voor 2001 een verdeling in 2002 zullen doen. Het is de bedoeling om volgend jaar, of toch vrij snel, te komen tot een softwaresysteem waardoor men automatisch kan zien wat de verhoudingen zijn. Die verhoudingen worden dan afgevlakt via een onder- en een bovengrens. Zo zal de verdeling in de toekomst gebeuren.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Ik ben het eens met de grote lijnen van uw betoog, maar wil er nog wat aan toevoegen. Gelet op de problemen die rijzen inzake de uitvoering van het leenrecht wat bibliotheken betreft, kan ik uiteraard best begrijpen dat men niet tot een akkoord komt en een vrijstelling verleent voor de openbare bibliotheken.

Voor de auteurs zelf kan dat natuurlijk wel grote gevolgen hebben. Er wordt inderdaad uitgeleend op andere plaatsen, maar nooit in dezelfde orde van grootte als in openbare bibliotheken. Zolang de Vlaamse overheid een inspanning levert om te voorzien in een soort compensatie wat dat auteursrecht betreft, in de vorm van een subsidiëring van auteurs, dan rijst dit probleem niet. Mocht de Vlaamse overheid echter beslissen niet meer te voorzien in die subsidie en dit ook niet decretaal te verankeren, dan rijst natuurlijk wel een probleem.

Er is hier reeds veel gediscussieerd over de spanning tussen de wil om bibliotheken laagdrempelig te houden en het terechte recht van de auteurs om vergoed te worden, in dit geval met betrekking tot het leenrecht. Ik begrijp dus enigszins de bezorgdheid van de auteurs. Zij dreigen terecht te komen in een zeer moeilijk parket. De uitoefening van dat leenrecht was volgens mij hoofdzakelijk gebonden aan openbare bibliotheken, zeker in Vlaanderen.

Minister Bert Anciaux : Het is het best uitgebouwde net van de hele wereld.

De heer Dany Vandenbossche : Precies. Er is enerzijds het recht van de auteur en anderzijds het recht van de lezer. Wat dat laatste betreft heb ik het over onze wil om geen drempels in te voeren voor bibliotheken : dat willen we allemaal behouden. Men probeert te zoeken naar een evenwicht tussen beide. Dit KB verstoort dit evenwicht enigszins. Dit is echter inderdaad een probleem voor de federale overheid.

Dan kom ik tot het vergoeden van de auteurs zelf. Ik zal niet meer terugkomen op de wetenschappelijke auteurs. Het is waar dat sommige van hen reeds rechtstreeks of onrechtstreeks werden gesubsidieerd voor hun wetenschappelijk werk in boekvorm. Dat is wel niet altijd het geval. Ik begrijp hun reactie omdat ze er nu niet bij zijn. Er valt wel iets te zeggen voor uw argument om dit te bekijken vanuit het perspectief van het letterenbeleid, en dat dit de reden is waarom ze er niet bij zijn. Ik vraag me alleen af wat de juridische gevolgen zijn van een dergelijk ontwerp van decreet. Het zal wellicht ook niet 'decreet op het leenrecht' worden genoemd, veronderstel ik. Anders zullen er een aan-

tal juridische problemen ontstaan in verband met de auteurswet.

Ook onze geliefde auteursmaatschappijen, waarmee we al veelvuldig bezig zijn geweest, hebben gereageerd op dit plan. Het gaat over een achttal maatschappijen die actief zijn in die sector, waaronder grote maatschappijen als Sabam en Sofam. Ook zij hebben daar bezwaren tegen geuit. Er is inderdaad een juridisch probleem met de term 'leenrecht'. We moeten dat onderzoeken. Eenmaal een auteur een akkoord heeft afgesloten met een beheersmaatschappij, heeft hij afstand gedaan van zijn bevoegdheid over zijn rechten. Die maatschappij oefent zijn rechten uit, uiteraard om hem te vergoeden. We moeten enigszins op onze hoede zijn voor de reactie van die beheersmaatschappijen. Er rijzen terzake immers juridische problemen.

Minister Bert Anciaux : Dat laatste zal ik in elk geval laten nakijken, hoewel ik me moeilijk kan voorstellen dat er sprake is van een totale overdracht van rechten die los staat van de productie van het boek.

De heer Dany Vandenbossche : Ik zal u een voorbeeld geven uit de praktijk. Dan gaat het weliswaar niet over het auteursrecht, maar over de muziekwereld. Iemand die optreedt en voor wie auteursrechten worden geïnd kan niet helemaal gratis optreden. Hij kan dus niet aan de betrokken organisator zeggen dat hij niet wil dat zijn auteursrechten worden geïnd.

Minister Bert Anciaux : Eigenlijk kan heel het idee van het auteursrecht de cultuurbeleving en -participatie beperken. Ik geef toe dat dit niet gemakkelijk uit te leggen of te begrijpen is.

Ik blijf er in ieder geval bij dat de beste oplossing voor de auteur er wellicht in zou bestaan in het begin te voorzien in een goed percentage van de prijs van het boek, zodat hij bij manier van spreken niet gehinderd wordt te worden gelezen. Ik verwijs in dit verband ook naar muzikanten die auteursrechten, billijke vergoeding, Sabam en dergelijke vandaag vaak aanvoelen als beperkend en de band belemmerend. Met dit alles bedoel ik dat die systemen een rem op lezen of op optreden kunnen vormen.

De heer Dany Vandenbossche : Ik was niet van plan een gesuggereerde lastige vraag van mevrouw Van Hecke te stellen. Ik wou enkel zeggen dat er bij de uitwerking van een dergelijk systeem heel wat juridische adders onder het gras blijken te zitten. Ook wou ik erop wijzen dat de beheersmaat-

Vandenbossche

schappij in ieder geval instaat voor de uitoefening van de rechten van de betrokkene. Als u enkel de nog levende auteurs wilt vergoeden, dan zult u op een juridisch probleem botsen.

Minister Bert Anciaux : Voor alle duidelijkheid wil ik hier wel zeggen dat mijn inleidende bedenking bij de eerste drie vragen niet bedoeld was tegen vragen die mevrouw Van Hecke in het verleden heeft gesteld. Ik hoop dus dat dit niet zo overgekomen is. Ik had het over specifieke vragen onder onze kerktoeren.

De voorzitter : Wat het leenrecht betreft, is het belangrijk te weten te komen met welke concrete voorstellen men het federale overleg zal ingaan. U zegt dat u de teksten in verband met het leenrecht nog niet hebt gezien.

Minister Bert Anciaux : Het concreet voorstel van KB heb ik inderdaad nog niet gezien.

De voorzitter : Ik veronderstel dat over dat KB nog overleg zal plaatsvinden. Het federale parlement moet daarin zijn verantwoordelijkheid nemen.

De uitwerking moet leiden tot uitvoerbaarheid. Voor zover ik over het KB in de pers heb kunnen lezen, is dit het geval. Het zou misschien zelfs te ver gaan, in die zin dat het auteursrecht wat uitholt. Het moet trouwens ook passen in de Europese richtlijnen.

Ik stel voor om het KB eens goed onder de loep te nemen zodra het in het officiële parcours opduikt. Ik heb de indruk dat er nu te weinig aandacht is voor het culturele en te veel voor het Europese en het economische aspect.

De heer Dany Vandenbossche : Ik denk dat we het over de basisprincipes eens zijn. Als belangrijk item vernoem ik de invloed van de federale materies op de Vlaamse cultuurpolitiek.

Met betrekking tot het federale parlement wil ik er toch even aan herinneren dat ik vier jaar in de commissie voor Justitie heb gezeten. Ik kan dus met kennis van zaken zeggen dat de auteursrechten daar zelden op de agenda stonden.

De voorzitter : Dat moet nu wel gebeuren omwille van de Europese richtlijnen die uiterlijk eind oktober in de Belgische wetgeving omgezet moeten zijn. Ofwel nemen we die gewoon over met alle desastreuze gevolgen van dien, ofwel worden zoveel

mogelijk Europese uitzonderingen overgenomen zodat het voeren van een cultuurpolitiek mogelijk blijft. Het federale niveau moet zijn verantwoordelijkheid opnemen, maar wij zullen daar moeten op aandringen.

De heer Dany Vandenbossche : Mijn zorg ging niet zozeer uit naar de inbouw van drempels in de bibliotheken, maar wel naar de vrijstelling. Het leenrecht zou een vrijstelling moeten krijgen op de meest rendabele manier, als ik het even economisch mag uitdrukken. Het is echter niet geweten hoe de gemeenschappen dit willen aanpakken. Helaas betreft dit een materie die we hier eigenlijk niet kunnen bespreken.

De voorzitter : We kunnen deze materie wel bespreken, maar we kunnen slechts in zeer beperkte mate, namelijk via de minister en via de volksvertegenwoordigers in het federaal parlement, invloed uitoefenen.

Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Ik zou nog even willen ingaan op de bezorgdheid die hier werd geuit. We moeten een systeem ontwikkelen dat de beheersvennootschappen niet kunnen accapareren.

De heer Vandenbossche heeft daarnet het voorbeeld gegeven van een muzikant die niet gratis kan optreden. Aangezien de auteurs geen afstand kunnen doen van een aantal vergoedingen waarop ze wettelijk recht hebben, geldt dit ook voor hen.

Dit geldt evenwel niet voor de materie die we hier net hebben besproken. Een muzikant is niet verplicht om de prijs die hij krijgt naar een beheersvennootschap over te hevelen. Een auteur die een bijkomende vergoeding ontvangt, is al evenmin verplicht om die vergoeding naar een beheersvennootschap over te hevelen. Hij mag evenwel geen afstand doen van die vergoeding en tegelijkertijd beweren dat ze in de plaats komt van de rechten die hij zou kunnen laten gelden.

De heer Dany Vandenbossche : We moeten dit onderwerp in de toekomst zeker nog eens bespreken. De erelonen van een muzikant, als ik ze zo mag noemen, hebben niets met het auteursrecht op zich te maken. Een muzikant die gratis optreedt en geen ereloon ontvangt, krijgt geen automatische vrijstelling van een beheersvennootschap. De beheersvennootschap in kwestie moet zelf een vrijstelling verlenen.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer Vandenbossche, dat is niet de vergelijking die we daarnet hebben besproken.

De voorzitter : De vraag is of deze vergelijking ook voor het leenrecht geldt. Zodra we over het ontwerp van KB beschikken, zullen we dit zeker nog eens bespreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het inpassen van musicals in het podiumdecreet of in het muziekdecreet

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het inpassen van musicals in het podiumdecreet of in het muziekdecreet.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, we hebben deze discussie al gevoerd naar aanleiding van de begroting. Tijdens de begrotingsbesprekingen hebben we het herhaaldelijk gehad over sectoren en segmenten van sectoren die niet onder de bepalingen van bepaalde decreten vallen en die op een of andere manier moeilijk in de bestaande decreten kunnen worden ingepast.

Dit is ondermeer het geval met de musicalsector. Deze sector is de voorbije jaren sterk uitgebreid. Er zijn commerciële vennootschappen, zoals Music Hall en Studio 100. Er zijn particuliere projecten, zoals het failliet gegane initiatief rond de musical Ben. Er zijn nominatief gesubsidieerde instellingen die musicals programmeren, zoals het Ballet van Vlaanderen. Er zijn tevens een aantal stadtheaters die musicals op het podium brengen, zoals het Publiektheater in Gent. Ten slotte zijn er nog een aantal niet-gesubsidieerde VZW's die op dit vlak actief zijn.

In het recentste nummer van het tijdschrift van het Vlaams Theaterinstituut staat trouwens een artikel over de verkoop van de Rocky Horror Show aan de NV Music Hall. Ik veronderstel dat iedereen het

editoriaal van dit tijdschrift heeft gelezen. Het is een kritische beschouwing over de manier waarop de commerciële sector met gesubsidieerde producties omgaat.

Ik ken de musicalsector een beetje. De pers blijkt dit trouwens te weten. Volgens sommigen gaat het zelfs om pikante details. (*Opmerkingen*)

Ik heb hier geen problemen mee. Iedereen werkt hier naar godsvrucht en vermogen aan. Ik wil het hier trouwens niet over deze musicalproducties hebben. (*Opmerkingen*)

Ik heb gemerkt dat her en der nieuwe initiatieven ontstaan. Mensen worden zowel door het genre zelf als door het huidige succes aangetrokken. We kunnen enkel hopen dat de sector het overleeft. De vraag is hoe dat genre moet overleven en of er geen teveel aan producties komt. Dat is natuurlijk een vraag voor de sector zelf.

Er zijn heel fundamentele cultuurpolitieke aspecten aan verbonden. Men moet geen commerciële producten subsidiëren, maar wat zijn precies commerciële producten ? Ik heb een en ander proberen te definiëren. Ik ga ervan uit dat wat commercieel is, erin bestaat dat wie het product maakt er andere doelstellingen mee heeft dan een culturele VZW zou hebben. Ik ontken hiermee niet dat de commerciële sector ook moet kunnen bestaan. We kunnen dit vergelijken met de discussie over de verschillen tussen de openbare en de commerciële omroep. Waarom zouden die twee niet naast elkaar kunnen bestaan ? Men hoeft niet noodzakelijk bang te zijn van die commerciële zender. In de commerciële sector streeft men ernaar de aandeelhouders van zijn vennootschap te kunnen uitkeren op het einde van het boekjaar. De commerciële sector kan echter niet zeggen dat ze totaal niet is gesubsidieerd.

Uit de praktijk heb ik ervaren dat mensen bij het indienen van dossiers wel eens tussen twee stoelen kunnen vallen. Men weet niet waar het dossier moet worden ingeleid. Het hoort niet bij het muziektheater, en het is ook geen ballet. Dit is een heel technisch probleem. Moeten wij dat niet eens bepalen ? Waarom zouden die cultuurproducten niet subsidieerbaar zijn als ze niet in het commerciële circuit zitten ? Waar moet de sector worden ingepast ? Zijn de beoordelingscommissies voldoende uitgerust om dergelijke genres te beoordelen ?

Als een en ander kan worden gesubsidieerd binnen een bepaald decreet, dan is de fundamentele vraag

Vandenbossche

of de intentie bestaat om de sector vanuit cultuurpolitiek oogpunt door te lichten. De sector is immers zeer divers en moeilijk te catalogeren. Kunnen we die sector in de toekomst ondersteunen en hoe ?

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Ik vind de vragen zeer terecht. Volgens mij gaat het om een zeer moeilijke sector die nog in een prille ontstaansfase zit. Mensen zijn snel geneigd te denken dat ze een musical op poten kunnen zetten, en er is de jongste jaren een wildgroei ontstaan. Het probleem is dat men altijd met een grote kostprijs te maken heeft. Er worden verschillende genres zoals muziek, theater en dans geïntegreerd.

Anderzijds bestaat nauwelijks een amateuircircuit zoals bij toneel of sport bijvoorbeeld, precies omwille van de hoge kosten. Het gevolg is dat amateurs plotseling professioneel gaan werken, met alle faliekante gevolgen van dien. Ik sluit me aan bij de visie dat de sector in zijn geheel moeilijk te vatten is. Men kan ook moeilijk groeien in het genre van amateur naar professional, en dat roept vragen op over de kwaliteit. De voorbeelden van faillissementen zijn een gevolg van het feit dat men te hoog springt. Verder vind ik het een geweldige sector en een fantastisch genre dat mijn hart heeft gestolen.

De kwaliteit is echter een zwaar probleem, wat de subsidiepolitiek zeer moeilijk maakt.

De voorzitter : Mevrouw Hermans heeft het woord.

Mevrouw Margriet Hermans : De sector is jarenlang stiefmoederlijk behandeld en nooit ernstig genomen, noch door de toneelsector, noch door de muzieksector. Het genre vergt zowel acteertalent als zangtalent. Er zit vaak ook een heel prijsverschil tussen wat de acteurs vragen.

We moeten erover nadenken waarom er, buiten de commerciële, zo weinig andere initiatieven worden opgestart. Waarom zijn er zo weinig musicalschrijvers ? Toch bestaat er wel degelijk een honger. Ik ken veel mensen die graag aan dit genre zouden participeren, maar het is een onleefbare zaak. Hier moeten we een discussie over voeren.

De voorzitter : Mevrouw De Gryze heeft het woord.

Mevrouw Niki De Gryze : Ik vraag me af of dit niet onder hetzelfde genre als opera kan vallen. Vroeger had men de stap van operette naar opera, nu is er de musical.

De voorzitter : Zelf heb ik een korte bedenking. Er is een hele ontwikkeling gekomen. Heel veel kleineren willen zich ontwikkelen in het spoor van Music Hall. Artistieke ambities hebben ook meegeleefd. De essentie is : hoe moet het beleid daarmee omgaan, rekening houdend met de beleidslijnen die minister Anciaux in het begin van deze legislatuur heeft getrokken ?

Ik had aanvankelijk heel wat vragen bij de ontschotting. Door de discussie van vandaag dreigen we opnieuw een vak te creëren in het podiumkunstengere of in het muziekgenre. Er moet goed over nagedacht worden onder welke voorwaarden dit genre subsidieerbaar is. Ik ben er op dit moment nog niet uit of het een opdracht is van de overheid om nog een nieuw schot bij te creëren. Ik denk dat we meer moeten verwachten van het kunstendecreet waarin men een aantal voorwaarden kan definiëren, waaronder die musicals zouden kunnen vallen. Anders moeten we de ambitie van de ontschotting laten varen, wat toch één van de huidige beleidslijnen was.

Met die vragen zit ik. Ik zou niet onmiddellijk ja zeggen maar eerst nagaan onder welke voorwaarden een en ander mogelijk is, en hoe dit kan worden ingepast in het beleid van de minister.

Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, eerst zal ik antwoorden op de vraag van de heer Vandenbossche op welk decreet deze sector een beroep moet doen en of ik in de toekomst de sector wil ondersteunen. Ik ben wat verbaasd over de vraag omdat dit voor mij vanzelfsprekend lijkt.

De subsidiëring van musicals valt mijns inziens zonder enige twijfel onder de toepassing van het podiumkunstendecreet van 18 mei 1999, met name in het kader van de subsidiëring van professionele organisaties voor muziektheater. In het decreet wordt muziektheater omschreven als het geheel van initiatieven waarin muziek, in hoofdzaak live uitgevoerd, met theatrale vormen wordt verbonden. Dat is de definitie in het decreet, namelijk in artikel 3, paragraaf 1, punt vier. Daar past de musical zonder enige twijfel perfect in.

Anciaux

Er zijn, zoals u wel weet, twee vormen van subsidiëring mogelijk : structurele subsidiëring en projectsubsiëring. De structurele subsidiëring loopt gedurende een erkenningsperiode van vier jaar. Momenteel worden er vijf muziektheatergezelschappen erkend en structureel gesubsidieerd. Het musicalrepertoire komt bij deze gezelschappen inderdaad nauwelijks of niet aan bod.

Een tweede vorm van subsidiëring is de projectsubsidie. Het aantal musicalgezelschappen dat op basis hiervan voor de jaren 2001 en 2002 een projectaanvraag heeft ingediend bedroeg respectievelijk twee en één. Geen enkele aanvrager doorstond echter de kwalitatieve toets van de beoordelingscommissie Muziektheater, noch die van de administratie. De beoordelingscommissie oordeelde dat de ingediende musicalprojecten geen aanvulling boden op het muziektheaterlandschap en dat ze oorspronkelijkheid en creativiteit misten. De commissie stelde ook vast dat de voorgestelde projecten nauwelijks werden gespreid.

Ten derde is er de musicalwerking van het Koninklijk Ballet van Vlaanderen. Deze organisatie ontvangt een structurele ondersteuning van de Vlaamse Gemeenschap. In 2001 bedroeg die 6.365.905,61 euro. Dan heb ik het over het geheel van de werking van het Koninklijk Ballet van Vlaanderen. We moeten wel eerlijk zijn : de musicalafdeling Linda Lepomme krijgt daarvan ongeveer 2 miljoen euro per jaar.

Met het totaalbedrag van 6,4 miljoen euro werden 6 balletproducties gerealiseerd, waarvan 4 hernemingen en 3 musicals. Er werden in totaal 134 voorstellingen van musicals gegeven, waarvan 97 in België en 37 in Nederland, met in totaal 54.822 toeschouwers. De inkomsten uit de musicalvoorstellingen bedroegen in totaal 820.448,64 euro. Ongeveer een derde van de structurele ondersteuning werd gebruikt voor de realisatie van de musicals. Dat was de som van 2 miljoen euro waarover ik het had. Het jaarlijks budget voor projecten van muziektheater bedraagt momenteel ongeveer 250.000 euro of 10 miljoen frank, en het budget voor structurele ondersteuning bedraagt 2.206.247 euro of 90 miljoen frank. U moet weten dat in 1999 het totaalbedrag voor muziektheater – dus projecten en het structurele samen – neerkwam op nog geen miljoen euro. Er is dus sprake van een forse stijging, maar het blijft natuurlijk een kleine sector. Er worden weinig musicals mee gerealiseerd.

Tot zover de feitelijk informatie. Misschien hebt u daar iets aan. Eruit moge echter blijken dat de overheid wel degelijk mogelijkheden biedt om het musicalgenre te ondersteunen. Vergeet niet dat het subsidiebedrag voor de musicalafdeling van het Ballet van Vlaanderen haast even groot is als het totale bedrag voor alle andere muziektheaterinitiatieven samen. Vergeet ook niet de goede voorbeelden van musicalproducties die ondermeer werden opgezet door het Publiektheater Gent of zelfs door onze Vlaming Guy Cassiers in het Ruimtelijke ordening Theater in Rotterdam. Daarmee wil ik maar zeggen dat het mogelijk is, en rechtstreeks of onrechtstreeks wordt ondersteund door de overheid.

Ik stel met u vast dat naast de musicalproducties van het Ballet van Vlaanderen weinig andere musicalinitiatieven kunnen rekenen op overheidssteun. Het commerciële karakter van het genre is hier uiteraard niet vreemd aan. De meeste musicals in het commerciële circuit worden gemaakt om zoveel mogelijk mensen te bereiken en op die manier zoveel mogelijk op te leveren. Op zich is dat natuurlijk niet verwerpelijk. Maar ik durf te betwijfelen of het de taak van de overheid is om deel te nemen aan een dergelijk commercieel circuit, net zoals ik dat doe voor het commerciële theater, de commerciële muziek enzovoort.

Wel moet de overheid voorwaarden creëren die een kwalitatief hoogstaande musicalpraktijk mogelijk maken. Daarover wil ik zeker nadenken en een aantal initiatieven nemen. Zo zal ik vanaf 2003 de musicalafdeling van het Ballet van Vlaanderen de heel specifieke opdracht geven om jaarlijks één nieuw musicalproject, los van de eigen programmering en productie, te ondersteunen en te begeleiden. Omwille van haar expertise op dit vlak wil ik de musicalafdeling op die manier aansporen om kansen te bieden aan andere, al dan niet beginnende, makers in het genre. Voorts wil ik, uiteraard binnen de beperking van de beschikbare middelen, de mogelijkheid onderzoeken om de middelen voor projecten inzake muziektheater op te trekken om ook daar meer kansen te creëren voor de niet-commerciële musicalproductie. Op termijn wil ik de musicalafdeling opnemen en laten beoordelen in het in de maak zijnde kunstendecreet, om van daaruit ook nieuwe impulsen te kunnen geven aan het genre. Daarvoor ga ik niet wachten op de volgende ronde.

Wat zijn nu precies commerciële producten ? In de pers werd wel eens een vergelijking gemaakt met de film. Zou er zonder tax shelter een Vlaamse film mogelijk zijn zonder overheidssteun ? Bij musical

Anciaux

liggen de zaken echter anders. Ik ben dan ook niet van plan dit systeem toe te passen op de musical. Dat systeem gaat immers uit van de noodzaak aan overheidssteun om tot een al dan niet commercieel product te komen.

Ik denk in ieder geval dat het door de heer Vandebossche toegelichte criterium een goed criterium is. Een commercieel product zou nooit gemaakt worden indien men niet van een winstvooruitzicht vertrokken was.

De projectenpot van 250.000 euro lijkt te weinig. Dat bedrag moet worden opgetrokken. De 2 miljoen euro voor de musical moet mijns inziens vanaf de volgende ronde worden ingebed in het decreet. Intussen moeten we de musicalafdeling afzonderlijk beoordelen. Ik ga daarom graag in op uw vraag om een verdere doorlichting van de musicalsector.

Ik ben ook bereid de ondersteuning voort te zetten, maar dan niet via nieuwe criteria of een nieuwe categorie. Ik wil ook onderzoeken – maar betwijfel of dit wel nodig is – of de commissie wel voldoende oog heeft voor de beoordeling van wat men de klassieke musical zou kunnen noemen.

De heer Dany Vandebossche : Een partijgenoot van mevrouw Van Hecke zou nu zeggen dat er licht is aan het einde van de tunnel, maar eigenlijk kende ik wel zelf het antwoord op de vraag onder welk decreet een en ander past. Ik heb de weinige adviezen die daarover zijn uitgebracht, wel degelijk goed gelezen. Bij het lezen ervan krijgt de sector zelf de indruk dat hij tussen wal en schip valt, zoals reeds opgemerkt door de heer Keulen. Immers, zonder afbreuk te willen doen aan de bestaande gesubsidieerde muziektheaters, moeten we ook oog hebben voor de andere producten van die sector.

Veel van uw antwoorden stellen mij tevreden. Het verheugt me dat de situatie opnieuw onder de loep zal worden genomen. Wat de middelen betreft, zal inderdaad moeten worden nagegaan of een heroriëntatie zich opdringt.

Ter attentie van de voorzitter wil ik ook nog beklemtonen dat ik helemaal geen pleidooi hield voor het invoeren een nieuw beslot. Muziektheater overstijgt immers reeds sterk de beschotten vermits er tal van kunstuitingen in voorkomen. Dit kan met opera worden vergeleken waarin zang, dans, decor, inscenering, enzovoort, te vinden zijn.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de aanwending van de bijkomende middelen voor de podiumkunsten sinds de begroting 2001

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Keulen tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de aanwending van de bijkomende middelen voor de podiumkunsten sinds de begroting 2001.

De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, sta me toe deze vraag in te leiden met een vorm van psychoanalyse. U lijkt immers bezeten door een drang om te veranderen en te vernieuwen. U lijkt als het ware te leven onder een adagium in de zin van 'alles moet weg', 'alles moet anders', 'alles moet vernieuwen'. Dit zou uw lijfspreuk kunnen zijn.

Dit is duidelijk vast te stellen in de praktijk, in de sector waarvoor u bevoegd bent. U hebt van meet af aan gesteld dat u 95 percent van de middelen zou heroriënteren. We komen aardig in de buurt van die 95 percent, iets waarvoor we u zowel geprezen als gewaarschuwd hebben.

Intussen heeft de sector zelf één vierde aan middelen bij gekregen. Op dat vlak kunt u dus 'een schone bulletin' voorleggen, zoals men in het Vlaams zou zeggen. Het laatste wat men u zou kunnen verwijten, is dat u lui zou zijn. Wie zoiets zou beweren, zou de waarheid zwaar geweld aandoen.

Men heeft nogal eens de neiging om de cultuursector te beschouwen als, of te reduceren tot, iets dat zich louter afspeelt in de sfeer van de vrije tijd waardoor het een cachet van vrijblijvendheid meekrijgt. Gelukkig zijn er nog anderen die weten dat cultuur ook een element kan zijn in het verenigen van mensen, in samenlevingsopbouw. Zeg maar het zout in de pap.

In 2001 werden de middelen voor de podiumkunsten opgetrokken met 0,5 miljard frank. In de sector zelf veroorzaakte dit een 'bouche bée'. Ieder-

Keulen

een stond daar met open mond naar te kijken. Op voorhand was al duchtig gefulmineerd dat het weer eens te weinig zou zijn. De gezelschappen zouden weer eens teveel krijgen om te sterven en te weinig om te leven. Plots kreeg de sector een half miljard frank meer. Deze stijging overtrof de meest optimistische verwachtingen.

Het gaat hier om een gevoelige stijging. Het zal in toekomst niet makkelijk zijn om dit groeipad aan te houden. Om deze stijging te rechtvaardigen heeft de minister de sector ondermeer een maatschappelijke opdracht gegeven. De gezelschappen moeten zich in het stedelijk beleid inschakelen, en ze moeten aan gemeenschapsvorming en aan netwerkversterking werken. Op zich gaat het hier om een fantastische opdracht. Verschillende mensen hebben me er evenwel op gewezen dat er, ondanks de nooit geziene verhoging van de subsidies, in de praktijk weinig of geen werk wordt gemaakt van deze duidelijke maatschappelijke opdracht.

Blijkbaar hebben heel wat gezelschappen hun uitkoopsommen gevoelig verhoogd. In veel gevallen gaat het om een verdubbeling. In sommige gevallen heb ik zelfs over verdrievoudigingen horen spreken. Deze opmerking geldt ook voor het aanbod. Hoewel ik alle respect heb voor de autonomie van de gezelschappen, stel ik vast dat ze nog steeds voor een iets verhevener aanbod kiezen en dat het populairder genre ontbreekt.

Dit betekent uiteraard niet dat ik het populairder werk wil overroepen of hier contingenten aan wil verbinden. Mijns inziens gaat het hier in eerste instantie om een middel om Jan en Mie Modaal weer naar de schouwburg te lokken. Onlangs heb ik een interview gehoord met de weduwe van de heer Romain Deconinck, die hele generaties naar de Gentse Minardschouwburg heeft gelokt. Hij heeft die mensen niet enkel vermaakt, hij heeft hen ook over de drempel van de schouwburg gelokt.

Vandaag is er voor die mensen geen aanbod meer. Het gaat hier nochtans ook om hun belastinggeld. Ik wil het aanbod van de gezelschappen niet contingeren. Ik wil me niet mengen in de autonomie van de gezelschappen, maar het gaat hier om belastinggeld en we hebben de sector niet enkel een artistieke, maar ook een duidelijke maatschappelijke opdracht gegeven. Dit betekent dat we van de sector ook iets mogen verwachten. Door het toekennen van die nieuwe maatschappelijke opdracht heeft de minister dit verwachtingspatroon eigenlijk zelf gecreëerd.

Deze vaststellingen doen een aantal vragen rijzen. Wat gebeurt er in de praktijk met de extra middelen die de organisaties sinds 2001 ontvangen ? Zijn de uitkoopsommen effectief verhoogd ? Kloppen de geruchten die ik in dit verband heb opgevangen ? Zo ja, waarom zijn die tarieven verhoogd ? Vinden de gezelschappen gewoon dat ze het nu wat breder kunnen laten hangen en dat ze zich aan duurdere producties kunnen wagen ? Op welke manier wil de minister, rekening houdend met hun autonomie, de organisaties stimuleren om hun maatschappelijke opdracht uit te voeren ? Hoe staat de minister tegenover de idee om, naast het gewone artistieke aanbod, populairder werk te programmeren om het bredere publiek naar de schouwburg te lokken ?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, alvorens op de inleidende opmerkingen van de heer Keulen in te gaan, zal ik eerst zijn concrete vragen beantwoorden.

Wat de extra middelen betreft die sinds 2001 aan de organisaties worden toegekend, wil ik er even op wijzen dat de heer Keulen iets te hard van stapel loopt. Zijn uitgangspunt is namelijk fout. Er heeft zich in 2001 geen stijging met een half miljard frank voorgedaan. In 2001 heeft de sector de helft van dit bedrag bij gekregen. De stijging met een half miljard frank doet zich pas in 2002 voor. Dit betekent dat het eerste seizoen waarvoor de sector een half miljard frank meer heeft gekregen, nog steeds loopt.

In de praktijk heeft de stijging van de middelen een noodzakelijk inhaalmanoeuvre voor het muziektheater, voor de dans en voor de kunstencentra en een normale groei voor het teksttheater geconcretiseerd. Bovendien worden de kunstensevenementen en het steunpunt Podiumkunsten voor de eerste maal structureel gesubsidieerd. De verhoging van de middelen biedt alle betrokken organisaties de mogelijkheid om de CAO voor de podiumkunsten maximaal na te leven.

Voor de komst van het podiumkunstendecreet van 1993 werden enkel de teksttheatergezelschappen decretaal ondersteund. Hoewel het podiumkunstendecreet eindelijk in een decretaal kader voor het muziektheater, de dans en de kunstencentra heeft voorzien, is de historische voorsprong van het teksttheater bij de subsidieverdeling bestendig. De achterstand van de andere kunstdisciplines is in 1997 slechts gedeeltelijk rechtgezet.

Anciaux

Voor de erkenningsperiode 2001-2005 stijgen de structurele subsidies voor het muziektheater met 97 percent, voor de dans met 62 percent en voor de kunstencentra met 58 percent. De stijging voor het teksttheater bedraagt slechts 20 percent. Op die manier maken we een noodzakelijk inhaalmanoeuvre.

De stijging van de middelen voor het teksttheater maakt het mogelijk een aantal beloftevolle jonge gezelschappen structureel te ondersteunen. Ik snap trouwens nog steeds niet waarom ik, omwille van het erkennen van een aantal van die jonge gezelschappen, zo fel ben aangevallen.

Naast het erkennen van een aantal jonge gezelschappen en het stimuleren van het naleven van de verplichtingen van de CAO voor de podiumkunsten, werd het grootste deel van de verhoging van de middelen voor het teksttheater aangewend om de verscheidenheid en het ruime aanbod in het toneelandschap te waarborgen.

In de huidige erkenningsperiode worden 9 festivals voor podiumkunsten voor de eerste keer erkend en structureel gesubsidieerd. Naast de grote festivals met een internationale uitstraling, betreft het hier ook een aantal kleinere festivals. Deze kleinere festivals kunnen als roeivijver voor minder ontwikkelde genres fungeren. De werkingssubsidie van het Vlaams Theaterinstituut is met 72 percent gestegen. Deze instelling wordt nu voor de eerste keer op decretale basis erkend en gesubsidieerd als steunpunt Podiumkunsten.

De al dan niet verhoging van de uitkoopsommen raakt de kern van de discussie. Voorlopig is het onmogelijk een goed antwoord te geven, aangezien hierover nog geen gegevens beschikbaar zijn. Het lijkt me iets te voorbarig in algemene termen te spreken en te beweren dat alle gezelschappen de uitkoopsommen manipuleren en aan hun maatschappijvormende opdracht voorbijgaan. Ik wacht op degelijk cijfermateriaal vooraleer ik uitspraken doe. Een objectieve analyse van de cijfers moet leiden tot een genuanceerd debat.

Mijnheer Keulen, ik moet u nu wellicht ontgoochelen, maar die cijfers kan ik pas na 31 juni 2002 verwachten, als in het kader van de nieuwe subsidieronde het eerste seizoen wordt afgesloten. Op basis van de werkingsrapporten en dergelijke zullen we een goed debat kunnen voeren. Alvast constateer ik dat mijn oproep voor een groter maatschappelijk engagement en bredere participatie ertoe leidt

dat steeds meer organisaties moeite doen om hun publiekswerking te verdiepen en te verruimen. Er gebeurt dus heus wel wat.

In elk geval is het nog te vroeg om hierover uitspraken te doen. Het eerste seizoen met verhoogde middelen loopt tot eind juni 2002. De structureel gesubsidieerde organisaties moeten hun jaarverslag voor het seizoen 2001-2002 uiterlijk op 1 oktober 2002 indienen. Het is dan ook pas vanaf die datum mogelijk een eerste echte evaluatie over de huidige erkenningsperiode te maken en de evolutie van de uitkoopsommen na te gaan. Geloof me : ik zal dat samen met mijn administratie uitdrukkelijk doen. Ik deel immers echt de bezorgdheid die aan de basis van deze vraag ligt. Ik wil echt onderzoeken wat de effecten zijn.

Ik ben overigens volop bezig om binnen de administratie Cultuur een aparte bedrijfscel op te richten. Die krijgt de expliciete opdracht om de aanwending van subsidies in de hele culturele sector op continue basis te evalueren en in beeld te brengen. Bovendien hebben we het wetenschappelijk steunpunt Recreatief Vlaanderen de opdracht gegeven een publieksonderzoek op langere termijn uit te voeren. Dit moet ons op relatief korte termijn de nodige informatie bezorgen over welk publiek bereikt wordt, welke inspanningen geleverd worden om aan publieksverruiming te doen, enzovoorts. Dat zijn stuk voor stuk initiatieven die noodzakelijk zijn om een goede nazorg te kunnen waarborgen.

De derde vraag peilt naar de manier waarop de organisaties gestimuleerd zullen worden om te voldoen aan hun maatschappelijke opdracht, weliswaar rekening houdend met de autonomie van de gezelschappen. De maatschappelijke relevantie is als aanvullend beoordelingscriterium opgenomen in het besluit van de Vlaamse regering van 22 oktober 1999. De mate waarin de organisaties zich maatschappelijk engageren, wordt nagegaan via de beleidsplannen die de organisaties bij hun aanvraag tot erkenning hebben ingediend. Voor de toekenning van de subsidiebedragen is, naast de andere criteria, uiteraard ook met dit criterium rekening gehouden. Bovendien moeten de erkende organisaties jaarlijks een geactualiseerd beleidsplan indienen. Aan de hand daarvan gaan de beoordelingscommissie en de administratie na in welke mate de organisaties hun vierjarig beleidsplan verder concretiseren en ook naleven. Het geactualiseerd beleidsplan is dus een instrument om de maatschappelijke betrokkenheid van de organisaties jaarlijks te evalueren. Uiteraard wordt bij de

Anciaux

beoordeling rekening gehouden met de specifieke aard en opdracht van de instelling zelf.

Ten slotte ben ik niet van mening dat het beleid nog steeds geen aandacht heeft voor repertoiregezelschappen. De Vlaamse regering investeert fors in de drie historisch gegroeide repertoiretheaters in de drie grote steden. Voorts stellen we vast dat ook heel wat andere gezelschappen een interessant repertoire aanbieden. Bij de nieuwe subsidieronde die in juli 2001 van start is gegaan, hebben we ervoor geopteerd een gevarieerd theaterlandschap te creëren en diverse vormen van repertoire-ondersteuning aan te bieden. In Antwerpen bijvoorbeeld zijn er verschillende repertoiregezelschappen. In de stad wordt het repertoire van het Toneelhuis, maar ook het repertoire van het Raamtheater, het Zuidpooltheater en De Tijd aangeboden. Dat gebeurt steeds met eigen accenten en eigen voorkeuren inzake de toneelliteratuur. Daardoor is het aanbod zo aanvullend.

Dankzij hun verschillend repertoire bereiken ze ook verschillende lagen van de bevolking. Zo creëren we in zekere zin samen een gediversifieerd repertoire-aanbod in Antwerpen. De afgelopen maand stond 'Richard II' van Shakespeare in de KVS/Bottelarij op het programma, toerde het gezelschap Stan/De koe met 'De drie zusters' van Tsjechov en voerde het Toneelhuis 'Hamlet' van Shakespeare op. De uitbouw van het repertoire is niet het alleenrecht van sommige gezelschappen. Precies door de vaak uiteenlopende aanpak van diverse gezelschappen wordt een boeiende lezing van onze toneelklassiekers aangeboden. Ik wil er trouwens op wijzen dat ook het Mechels Miniatuur Theater dankzij zijn vernieuwde aanpak nieuwe kansen heeft gekregen die buiten het decreet tot stand zijn gekomen. Dat is gebeurd in samenspraak met de stad Mechelen om de overgangperiode te overbruggen.

Deze voorbeelden tonen overigens aan dat het dringend tijd wordt dat het begrip 'repertoire' een andere invulling krijgt. Het repertoire is het geheel van producties dat een gezelschap aanbiedt. Dat beperkt zich dus niet tot de wereldliteratuur. Zo geven de gezelschappen ook blijk van belangstelling voor hedendaagse theaterteksten, voor jonge Vlaamse auteurs en voor bijzondere tendensen in de samenleving.

Het repertoire beperkt zich trouwens niet tot het theater. Onlangs gaf het gezelschap Rosas een 'repertoire-avond' van producties die het gezelschap

de afgelopen twintig jaar heeft gemaakt. Rosas is ook een repertoiregezelschap, met – het mag gezegd – een indrukwekkend repertoire. Jammer genoeg waren er maar drie avonden gepland. Als u de tijd hebt, zou ik u willen aanraden om de voorstelling in Parijs bij te wonen. Het is echt de moeite waard.

Ik denk dat ik hiermee op alle vragen heb geantwoord. Ik ben blij dat de bezorgdheid er is, maar die komt te vroeg. Ik ben heus niet zo pessimistisch. Ik begrijp uw gevoeligheid over wat de weduwe van Romain Deconinck heeft verteld. Ik ben het er echter niet mee eens dat er voor Jan met de pet niets meer is. Er is voor elk wat wils. Binnen alle verschillende genres moeten we oog blijven hebben voor de publiekswerking- en werving. Deze staan niet haaks op elkaar. Binnen enkele maanden zullen er conclusies kunnen worden getrokken en zal het duidelijk zijn waar er moet worden bijgestuurd. Ik zal niet aarzelen om een aantal consequenties te verbinden aan de besluitvorming van 1999 en 2000.

De heer Marino Keulen : Mijnheer de minister, de nazorg is erg belangrijk. Er wordt u nogal eens verweten dat u veel initiatieven op de rails zet, maar dat u er daarna niet meer naar omziet. Ook de leden van de commissie worden daarop aangesproken. Het is een gedeelde verantwoordelijkheid en we moeten die ter harte nemen.

Uw antwoord was vrij omstandig, maar niet erg concreet. Ik kan me voorstellen dat u hier en daar hebt gepeild. U hebt nog geen specifieke gegevens omdat mijn vraag een beetje voorbarig is. Ik geloof wat u zegt, maar kunt u meer specifiek omschrijven waarop uw optimisme is gestoeld ?

Er moet aandacht zijn voor het populaire genre, waarmee ik niet het populistische bedoel. We zijn er gelukkig van genezen om populair meteen gelijk te stellen aan niet-professioneel en amateuristisch. Naast cultuur met grote C moet er ook plaats zijn voor het andere.

Minister Bert Anciaux : Ik reageer vrij nuchter op een vrij pessimistische kijk en dat wordt dan meteen vertaald als optimisme.

De heer Marino Keulen : Ik bedoel dat niet ironisch.

Minister Bert Anciaux : Ik herhaal dat ik de bezorgdheid deel. Het is alleen te vroeg om een negatieve of positieve beoordeling te maken. Het sei-

Anciaux

zoen is nog niet voorbij en ik heb nog niet voldoen-
de gegevens.

We hebben voor de nazorg een aantal nieuwe in-
strumenten gecreëerd. Ik heb ze daarnet opge-
smd.

Op basis van heel eenvoudige vaststellingen kan ik
zien welk repertoire er wordt gebracht, welk aan-
bod er is en hoe verscheiden dat is. Dat is een van
uw bezorgdheden. Dat zijn objectieve vaststellin-
gen. Eind dit jaar zal ik genoeg gegevens hebben
om een degelijke evaluatie te maken. Die is in het
verleden nooit gebeurd, omdat het wetenschappel-
ijk onderzoek ontbrak en omdat er te weinig be-
heersgegevens waren. U herinnert zich waarschijn-
lijk nog dat ik zelf in het weekend de CAO-voor-
zieningen voor het podiumkunstendecreet heb uit-
gerekend omdat er geen gegevens over waren. Ik
ben niet pessimistisch over de gegevens die ik nu al
ter beschikking heb. Ik zal op het einde van het
jaar een degelijk antwoord kunnen geven. Er zijn
nu geen argumenten om ervan uit te gaan dat de
evaluatie negatief is.

De heer Marino Keulen : Wordt vervolgd !

De voorzitter : Het incident is gesloten.

**Vraag om uitleg van de heer Dominiek Lootens-
Stael tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister
van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegen-
heden en Ontwikkelingssamenwerking, over an-
derstalige voorstellingen in de KVS en de gemeen-
schapscentra**

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg
van de heer Lootens-Stael tot de heer Anciaux,
Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brus-
selse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamen-
werking, over anderstalige voorstellingen in de
KVS en de gemeenschapscentra.

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de
voorzitter, mijn vraag is net als die van de heer
Keulen ingegeven door de bekommernis om de be-
steding van de belastinggelden van de Vlamingen.
Binnenkort wordt met de steun van de Vlaamse
Gemeenschap in de KVS/de Bottelarij en het ge-

meenschapscentrum Ten Weyngaert het stuk
'Fatma' opgevoerd. Dit stuk is een productie van
de KVS, het Atelier Théâtre Arajouz en de Federa-
tie Marokkaanse Democratische Organisaties.

Het stuk wordt opgevoerd in twee versies : een
Franstalige op 31 mei en 1 juni in de KVS/de Bot-
telarij en een Arabische op 28 mei in Ten Weyn-
gaert. Een Nederlandstalige versie komt er blijk-
baar niet. Het is me dan ook een raadsel waarom
de Vlaamse Gemeenschap het nuttig vindt dit ge-
beuren te sponsoren.

Op de affiches die het stuk aankondigen, is het
Frans de belangrijkste taal. Het Nederlands komt
slechts op de tweede plaats. Zoals u weet vallen de
gemeenschapscentra en de KVS onder de taalwet-
geving. Ik weet dat u in het verleden reeds goochel-
de met de adviezen van de Vaste Commissie voor
Taaltoezicht (VCT) die voor bepaalde culturele
aangelegenheden uitzonderingen wil maken op de
taalwetgeving. De commissie laat echter nooit toe
dat besturen of organisaties die ressorteren onder
de taalwetgeving voorrang geven aan het Frans op
het Nederlands.

Minister Bert Anciaux : Het gaat over een theater-
productie. Is er ooit al kritiek geleverd op het feit
dat een opera in een andere taal wordt
opgevoerd ?

De heer Dominiek Lootens-Stael : Het gaat om de
affiche.

Minister Bert Anciaux : U zegt dat er twee versies
zijn van de productie : een Franstalige en een Ara-
bische.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ik heb het nu
over de affiche. Daar mag toch ook over worden
gepraat ! De affiche is tweetalig, maar het Frans
heeft voorrang. Dat is in strijd met de taalwetge-
ving. De VCT laat in geen geval toe dat het Frans
voorrang krijgt op het Nederlands.

Terug naar de productie als dusdanig. Het feit dat
er wel een Franstalige en een Arabische versie van
het gebeuren bestaat, maar geen Nederlandstalige
getuigt op zijn minst van een bijzondere minach-
ting voor de Nederlandstaligen in Brussel. Boven-
dien is dit volkomen in strijd met de statuten van
de KVS. Ik citeer uit artikel 3 van de statuten : 'De
KVS/de Bottelarij heeft tot doelstelling bij te dra-
gen tot het verspreiden van kwalitatief hoogstaand
Nederlandstalig beroepstoneel in binnen- en bui-
tenland.' Er staat zeer uitdrukkelijk 'Nederlandsta-
lig', en dat is destijds niet zonder bedoelingen in de

Lootens-Stael

statuten ingeschreven. Blijkbaar wijkt de KVS daar vandaag van af.

Mijnheer de minister, ik heb u in het verleden al aan de mouw getrokken bij gelijkaardige problemen in de KVS/de Bottelarij. Ik verwijs naar een schriftelijke vraag die ik heb gesteld eind 2000 met betrekking tot het Festival van de Maghrebijnse Cultuur. Ik ben zo vrij geweest om de antwoorden op die vraag terug op te duikelen en zal er enkele citaten uit halen. 'De Vlaamse regering moet durven stellen dat iedereen die van onze instellingen gebruik wil maken, de kans moet krijgen het Nederlands te verwerven.' Mij is het een bijzonder raadsel op welke wijze 'Fatma' zal bijdragen tot het verwerven van het Nederlands aan wie dan ook die van onze instellingen, in dit geval de KVS/de Bottelarij en het Gemeenschapscentrum Ten Weyngaert, gebruik wil maken.

Voorts zei u dat het Festival van de Maghrebijnse Cultuur, ik mag aannemen naar analogie met 'Fatma' vandaag, 'past in het verbeteren van het imago van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel en tevens het bevorderen van de integratie van deze bevolkingsgroep in het Vlaams sociaal-cultureel leven.' Ook dat is mij een raadsel : hoe streeft men in het Vlaams sociaal-cultureel leven een inpassing na van de Maghrebijnse gemeenschap door het brengen van Franstalige en Arabische toneelstukken ?

Ik citeer nog even verder uit uw antwoord van toen, dat bijzonder boeiend is : 'Ik ben de mening toegedaan dat in de context waar de problematiek van de integratie een uiterst gevoelig aspect van het beleid vormt, het gebruik van een andere taal samen met het Nederlands mogelijk moet zijn.' Dit is zeer mooi, maar vandaag dus niet het geval. Het toneelstuk wordt in het Frans en in het Arabisch gebracht. Dat betekent dat men dit niet brengt samen met het Nederlands.

Minister Bert Anciaux : Gaat u heel mijn antwoord voorlezen ?

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ik wil al enkele zaken ondervangen die u misschien zou kunnen antwoorden en ik wil u niet in de val lokken. Hier gaat het niet over het gebruiken van een andere taal samen met het Nederlands, maar over het exclusief gebruiken van Arabisch en Frans.

U hebt ook gezegd : 'De subsidiëring van strikt eentalig anderstalige activiteiten waarbij het Ne-

derlands geen plaats krijgt, behoort niet tot de taak van de Vlaamse Gemeenschap.'

Minister Bert Anciaux : U citeert niet volledig. Ik heb nog andere dingen gezegd, namelijk dat de activiteit die beoordeeld wordt, niet een muziekstuk is dat in een andere taal wordt gezongen of een theaterstuk dat in een andere taal wordt gebracht, maar de omschrijving en de begeleiding van de activiteit. Ik ga er niet van uit dat wanneer bijvoorbeeld het Davidsfonds een zangavond met Engelstalige muziek organiseert, dat in strijd is met de taalwetgeving.

Ik heb u op een andere vergadering gezegd dat ik niet kan aanvaarden dat activiteiten, als ze zijn georganiseerd door de KVS, de begeleiding en het spreken met het publiek allemaal eentalig Frans zouden zijn.

De heer Dominiek Lootens-Stael : We moeten een onderscheid maken tussen een muziekavond en een toneelvoorstelling, omdat ik ervan uitga dat de Brusselse Vlaming en de Vlaming in het algemeen wel een muziekavond in het Engels of voor mijn part in het Russisch zal smaken. Ik zie nog niet veel Vlamingen naar een toneelstuk trekken dat wordt gebracht in het Arabisch.

Minister Bert Anciaux : Ik heb de indruk dat u nog niet vaak naar een opera bent gegaan.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Er is toch een onderscheid tussen een opera en een toneelstuk. Ik denk niet dat de Vlaming een boodschap heeft aan een toneelstuk in het Arabisch en er een woord van zal begrijpen. Ik wil een onderscheid maken tussen toneel en spektakel en muziek. Hier krijgt het Nederlands geen plaats. U hebt het zeer goed gezegd : dit behoort niet tot de taak van de Vlaamse Gemeenschap. Ik stel me dus vragen over de reden tot subsidiëring van deze activiteit.

U kunt zich verschuilen achter het feit dat het een organisatie is van de Federatie van de Marokkaanse Democratische Organisaties, maar dat lijkt me bijzonder vergezocht. Ik had graag geweten, mijnheer de minister, waarom u deze productie ondersteunt, wetende dat een en ander indruist tegen de taalwetgeving voor wat de affiche betreft. Bovendien druist deze organisatie in tegen het goed besteden van Vlaamse belastingmiddelen, omdat de Vlaming geen boodschap heeft aan het hele gebeuren en bijgevolg geen vragende partij is voor het subsidiëren van dergelijke activiteiten.

Lootens-Stael

Ik had ook graag geweten waar de steun precies uit bestaat.

De voorzitter : Ik wil naar aanleiding van een aantal andere vragen die vandaag zijn gesteld, enkele opmerkingen maken. We kunnen een mooie lijn trekken. De eerste vraag van de heer Vandenbosche ging over de decreetgeving. Wie iets kent van decreetgeving van podiumkunsten, weet dat er bij structureel erkende organisaties een plan voor vier jaar wordt gesubsidieerd. Deze commissie houdt zich zo ver mogelijk van het beoordelen van de producties als dusdanig. Daarvoor zijn de minister en de artistieke commissie bevoegd. Dat hebben we vandaag duidelijk benadrukt. We hebben niet de keuze gemaakt om als politici de stukken, of ze nu Arabisch, Duits of wat dan ook zijn, te beoordelen. We houden ons niet met de inhoud bezig. Dat is een goede keuze.

De vraag van de heer Keulen ging over de maatschappelijke opdracht die als bijkomende voorwaarde werd gesteld – en terecht trouwens. Zonder de voorstelling gezien te hebben, lijkt het stuk mij in de maatschappelijke opdracht van de KVS te passen binnen Brussel, getuige de Maghrebijnse aanwezigheid. Ik heb lang getwijfeld over de ontvankelijkheid van deze vraag, maar om er niet van beschuldigd te worden dat we selectief omgaan met vragen van het Vlaams Blok, heb ik ze niet willen tegenhouden. Volgens de filosofie van deze commissie gaan we zo weinig mogelijk in op heel concrete inhoudelijke dingen en hebben we het vooral over het beleid en de beleidsuitvoering.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, dat de commissie zich niet inlaat met de inhoud van producties is uiteraard haar goed recht. Ik heb het hier ook helemaal niet over de inhoud, maar over de vorm waarin deze productie wordt gebracht. Indien deze productie in het Nederlands zou worden gebracht, dan laat ik me helemaal niet uit over de inhoud. Dat doe ik ook vandaag niet. Ik heb het over de vorm, en over de wenselijkheid dat de Vlaamse Gemeenschap dit subsidieert. Het is mijn recht en zelfs mijn plicht als parlementslid om te waken over de goede besteding van het belastinggeld.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, de vraagsteller gooit in zijn vraag allerlei zaken op een hoopje. Mijnheer Lootens-Stael, zowat het enige dat klopt, staat in uw openingszin. Binnen-

kort wordt inderdaad in KVS/de bottelarij en in het Gemeenschapscentrum Ten Weyngaert het stuk 'Fatma' opgevoerd. Dit stuk is echter op geen enkele manier een productie van de KVS, Atelier Théâtre Arajouz en de Federatie Marokkaanse Democratische Organisaties (FMDO). Om precies te zijn : het betreft een productie van Atelier Théâtre Arajouz uit Marrakesh, dus uit Marokko, die door de FMDO werd uitgenodigd naar België en op twee plaatsen in Brussel wordt gepresenteerd. In KVS/de bottelarij wordt een Franstalige versie getoond en in Ten Weyngaert een Arabische versie van deze productie van dit Marokkaanse gezelschap.

Het stuk wordt dus inderdaad door de Marokkaanse actrice in twee versies opgevoerd. Waar u blijkbaar grandioos overheen hebt gekeken – en het staat nochtans ook op de affiche waarnaar u verwijst – is dat de voorstelling telkens in het Nederlands wordt boventiteld, zowel in KVS/de bottelarij als in Ten Weyngaert. Boventiteling, kent u dat ? Dit gebeurt vaak in de opera. Zoals u weet, of wordt geacht te weten, is dit een courante praktijk, die niet alleen voor Franstalige of Arabische voorstellingen wordt gehanteerd wordt maar ook voor Russische, Indonesische of Braziliaanse. Van enige minachting tegenover Brusselse Vlamingen of Vlamingen in het algemeen is mijns inziens dan ook geen sprake.

Wat de affiche betreft, u insinueert in uw schriftelijke vraagstelling dat die in het Frans en het Arabisch is. De affiche is echter in het Frans en het Nederlands. De Vaste Commissie voor Taaltoezicht heeft deze week naar aanleiding van een andere klacht nogmaals laten weten dat dit perfect in overeenstemming is met de taalwetgeving.

U vroeg ook nog welke steun er precies werd verleend aan dit project. De KVS en het Gemeenschapscentrum Ten Weyngaert ontvangen een structurele ondersteuning voor hun werking en bepalen autonoom de invulling van hun programmering. Dat is maar goed ook. Het is niet aan de minister om het programma van onze culturele instellingen te bepalen. God verhoede onze gemeenschap daarvoor. Er werd geen bijkomende steun verleend voor de opvoering van het stuk 'Fatma'.

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, God verhoede inderdaad dat deze minister zou bepalen welke producties er worden gebracht. Mijnheer de minister, daar hebt u volko-

Lootens-Stael

men gelijk in. U hebt echter helemaal geen gelijk wanneer u zegt dat de manier waarop dit wordt gebracht niet getuigt van minachting voor de Vlaamse gemeenschap in Brussel. De toekomst zal dit uitwijzen, nadat mijn klacht zal zijn behandeld door de Vaste Commissie voor Taaltoezicht. De VCT zal dit onder geen enkel beding aanvaarden.

Minister Bert Anciaux : U wilt niet alleen de culturele invulling bepalen. U wilt ook al bepalen wat de VCT moet gaan zeggen.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Dat zult u zien. Dat is in het verleden ook al gebeurd.

Minister Bert Anciaux : Ik beseef perfect dat ik niet aan culturele programmering moet doen. Ik weet wel één zaak : als u het voor het zeggen hebt, dan zal er geen enkele buitenlandse productie nog in Vlaanderen mogen komen. Vlaanderen zal zich dan als een eiland moeten opstellen. Verder zal de cultuur waarschijnlijk ook verdwijnen, want ik heb nog nooit één productie geweten die u goed vond.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Als u het zegt, dan zal het wel zo zijn. Ik zal op dat laatste niet antwoorden, want het is te flauw. *(Gelach)*

Ik ga verder met mijn betoog. De VCT heeft in het verleden nooit aanvaard, en zal dat waarschijnlijk

in de toekomst nooit doen, dat het Frans voorrang krijgt in mededelingen aan het publiek van instellingen die ressorteren onder de taalwetgeving. Dat is het geval met zowel de KVS als met de gemeenschapscentra. Daar zijn adviezen over uit het verleden, bijvoorbeeld over de publicaties van de gemeenschapscentra waarin men in bepaalde gevallen voorrang gaf aan het Frans. In haar adviezen heeft de VCT die terechtgewezen. Ik voorspel dat dit ook hier het geval zal zijn en zal niet nalaten u het antwoord of de reactie op mijn klacht te laten geworden.

Blijft natuurlijk de vraag in welke mate de Brusselse Vlaming of de Vlaming in het algemeen vragende partij is naar dit soort theaterstukken dat in het Arabisch wordt gebracht, weliswaar met een boventiteling in heel kleine lettertjes. Blijft dus de vraag in welke mate hij daarin geïnteresseerd is en in welke mate hij bereid is daarvoor zijn belastingen te zien opgebruiken.

Wat tot slot de taalwetgeving betreft, zal ik u te gepaste tijde het advies meedelen. Misschien kunnen we dan op deze zaak terugkomen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.14 uur.*
